

Οι Άγιοι μάρτυρες Τρόφιμος, Σαββάτιος και Δορυμέδων

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

«Οι άγιοι τρεις αυτοί μάρτυρες

έζησαν επί της βασιλείας του Πρόβου.

Από αυτούς ο μὲν Σαββάτιος βρέθηκε να παρίσταται κατηγορούμενος για τη χριστιανική του πίστη στην Αντιόχεια στον Βικάριο, οπότε αφού βασανίστηκε σκληρά και κλείστηκε στη φυλακή, μέσα στα βάσανα παρέδωσε το πνεύμα.

Ο δε Τρόφιμος, αφού του έβαλαν σιδερένιες κρηπίδες σαν υποδήματα και τον εξόρισαν στην περιοχή των Συνάδων, βασανίστηκε εκεί σκληρά, μαζί με τον Δορυμέδοντα, ενώ στο τέλος τούς έκοψαν την κεφαλή».

Δεν είναι πολύ γνωστοί στο πλήρωμα της Εκκλησίας οι τρεις αυτοί άγιοι

μάρτυρες, όπως βεβαίως συμβαίνει παρομοίως και για πολλούς άλλους αγίους μας, είτε μάρτυρες είτε ασκητές είτε άλλης ομάδας αγίους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είναι λιγότερο άγιοι από ό,τι οι άλλοι οι πιο γνωστοί στους πιστούς. Μπορεί δηλαδή οι πολλοί να γνωρίζουν για παράδειγμα τον άγιο Γεώργιο και τον άγιο Δημήτριο, από τους μεγαλομάρτυρες και τους έχοντες ιδιαίτερη παρρησία ενώπιον του Κυρίου και Θεού μας, όμως και οι άγιοι Τρόφιμος, Σαββάτιος και Δορυμέδων, εξίσου πιστεύουμε έχουν δυνατή πρεσβεία υπέρ ημών στον Κύριο, αφού εκείνο που τους οδήγησε στο μαρτύριο ήταν το ίδιο που επισημαίνουμε σε όλους τους θεωρούμενους μεγάλους αγίους: η θερμή σαν φωτιά αγάπη τους προς τον Θεό και η ολοκληρωτική στροφή τους προς Εκείνον. «Αγάπη φλεγόμενοι σεπτής Τριάδος οι τρεις», «διόλου ταις νεύσεσι ταις προς τον Θεόν καλλωπιζόμενοι», όπως σημειώνει χαρακτηριστικά ο υμνογράφος.

Γι' αυτό και «μεγαλομάρτυρες» και αυτοί χαρακτηρίζονται, ενώ τη ζωή και το μαρτύριό τους θαύμασαν ακόμη και οι άγιοι άγγελοι: «Των αγίων μαρτύρων τα έπαθλα, ουρανών αι Δυνάμεις εθαύμασαν». Στην πραγματικότητα, για μία ακόμη φορά οι μάρτυρες αυτοί γίνονται η αφορμή προκειμένου να δοξασθεί ο Κύριος, αφού το μαρτύριό τους υπήρξε συμμετοχή στο Πάθος του Ίδιου του Κυρίου Ιησού Χριστού. Στα ίχνη Εκείνου βρέθηκαν οι άγιοι και με τη δύναμη Εκείνου άντεξαν όλα τα βάσανά τους. «Ιχνηλατούντες, Μάρτυρες, του Χριστού τα παθήματα...πειρασμούς ηνέγκατε, γενναίω φρονήματι» και «σταυρού τη ισχύ κρατυνόμενοι». Από την άλλη, συγκινείται κανείς και από την ταπείνωση των αγίων αυτών, όχι μόνον με την έννοια ότι η αρετή αυτή χαρακτήριζε την πνευματική ζωή τους, αλλά και με την συνείδηση των πιστών. Δεν ξέρουμε ποιοι αυτοί οι άγνωστοι άγιοι

είναι και οι μεγαλύτεροι ενώπιόν Του;

Ας αφήσουμε όμως τις εκτιμήσεις αυτές περί μεγάλου και μικρού αγίου που ανάγονται στις βουλές του Θεού - σημασία έχει ότι όλοι οι άγιοι είναι οι πιο αγαπητοί και πιστοί φίλοι μας και πρεσβεύουν πάντοτε υπέρ ημών - και ας φέρουμε στην επιφάνεια μία πολύ όμορφη εικόνα του εκκλησιαστικού ποιητή περί του αγίου Τροφίμου, κάτι που ισχύει βεβαίως και για όλους τους αγίους: «(Μάρτυς) Τρόφιμε,...τοίς αίμασί σου, βηματίζων την γην καθηγίαςας, εμπεριπατείς δε, χαρμονικώς τω Παραδείσω, σωτηριάν ημίν εξαιτούμενος». Δηλαδή, περπατούσες, μάρτυς Τρόφιμε, και με το αίμα του μαρτυρίου σου αγίασες τη γη που πατούσες, ενώ τώρα στους χαρμονικούς περιπάτους σου στον Παράδεισο, ζητάς από τον

Κύριο τη σωτηρία για εμάς. Ο υμνογράφος με τη στερεωμένη στην πίστη του Χριστού και της Εκκλησίας έμπνευσή του μάς ανοίγει τα μάτια και μας σεργιανίζει στο παρόν και στο παρελθόν του αγίου: ο άγιος χαίρει και αγάλλεται στο σεργιάνι του στον Παράδεισο, σεργιάνι μέσα στο φως και την αγάπη του Χριστού, που τον κάνει να μεσιτεύει διαρκώς για εμάς που ακόμη χειμαζόμαστε στον κόσμο τούτο. Αλλά για να φτάσει σ' αυτήν τη μακαριότητα προηγήθηκε ο βηματισμός του στον κόσμο τούτο. Κι ο βηματισμός αυτός ήταν «μαρτύριον αίματος», και με τον πνευματικό αγώνα τηρήσεως των εντολών του Θεού και με τον αγώνα του σωματικού μαρτυρίου του. Ταυτοχρόνως όμως ο βηματισμός αυτός συνιστούσε και τον αγιασμό του κόσμου. Αυτή είναι η ευλογημένη παρουσία των αγίων: και όσο ζουν αγιάζουν τη γη που πατάνε, και μετά θάνατο μάς αγιάζουν με τις προσευχές τους. «Ταις αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς».

Πηγές: pgdorbas.blogspot.gr - proskynitis.blogspot.gr